

Деца, четете и разпространявайте на вашитѣ другарчета в. „Барабанче“
Очаквайте новогодишнитѣ изненади, които ще ви донесе в-къ „Барабанче“

МЕСЕЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ ● БЕЗПЛ. ПРИЛОЖ. НА СП. „РОДИТЕЛИ И ДЕЦА“ бр. III г. IV
ОДОБРЕНЪ И ПРЕПОРЪЧАНЪ ОТЪ МИНИСТЕРСТВОТО НА НАРОДНАТА ПРОСВЕТА СЪ ОКРЪЖНО № 6630 ОТЪ 1938 ГОДИНА
НОЕМВРИЙ 1939 ● Редакт.: ЛЮБОМИРЪ ДОЙЧЕВЪ ● ул. 15 Ноември, 5 — София

== БЕЗЪ ХЛѢБЪ ==

Разказъ отъ Санда Йовчева

Мъгливъ есененъ день. Иванка и майка ѝ вървѣха по разкаления пѣтъ, съ наведени глави, мушнари рже подѣ елечетата си. Студениятъ вѣтъръ остро свирѣше и шипѣше лицето на Иванка, измокрено отъ сълзи. Тя често се обръщаше и гледаше къмъ селото. Една по една селскитѣ къщи се губѣха отъ погледа ѝ, докато последната къща изчезна нѣкъде изъ мъглата.

Тя напрегна очи, за да види още веднажъ малката къща, гдето бѣше отраснала. Нищо не се виждаше. Нито широкиятъ дворъ, нито гнѣздото подѣ стрѣхата, гдето ластовичкитѣ весело чуруликаха.

Само ливадитѣ се заредиха пусти и почернѣли отъ сланата. Изъ тѣхъ бѣха прѣснати селскитѣ крави. Иванка се поспрѣ, обърса сълзитѣ си и се вгледа. Тя зърна Пѣструшка, която цѣло лѣто изкарваше на паша по зелени тѣ поляни. Сутринъ, при изгрѣвъ слънце, тя трѣгваше заедно съ другаркитѣ си изъ полето. Кравитѣ пасѣха, а тѣ тичаха въ слънчевата утрина и берѣха цвѣта. Иванка плетѣше вѣнчета, слагаше ги на рогата на Пѣструшка и весело скачаше около нея. Често при тѣхъ идваше и стариятъ воловаръ дѣдо Колю, който имъ разказваше хубави приказки.

Колко весело биваше тогава!

А сега?

Сивиятъ есененъ день се спускаше надъ нея, като сиво крило на соколъ, който сякашъ завинаги я откъсваше

Стара къща отъ гр. Сливенъ

отъ родното село. Но тя трѣбваше да се помири съ всичко, да стане слугиня, защото гладътъ и нуждата я караха да потърси не само своето препитание, но и да помогне на бедната си майка, на която бѣше единствената подкрепа. Иванка глухо зариде.

— Бързай, — подкани я майка ѝ. — Има още много пѣтъ да биемъ до града.

Ускориха крачкитѣ, и едва при вечеръ стигнаха въ града.

Иванка съ страхъ гледаше широкитѣ улици, грамаднитѣ къщи и електрическитѣ лампи, които заслѣпяваха погледа ѝ.

Следъ два дни намѣриха мѣсто за Иванка.

Влѣзоха въ една висока къща, изкачиха много стѣпала по каменната

стѣла и спрѣха въ осветеното предверие.

Посрещна ги една висока стройна жена, която гледаше гордо и студено. Това бѣше господарката.

Иванка я изглеждаше изподѣ вежди, смутено и недовѣрчиво. Стана ѝ тежко и пакъ заплака.

— Тѣ сж добри хора, — насърдаваше я майка ѝ. Не плачи!

Иванка продължаваше да плаче.

— Не плачи. Ще привикнешъ, — повтори майка ѝ и стана да си отива.

Иванка слѣзе до улицата да я изпроводи.

— Мамо, мамо, хлѣцаше тя, задавена отъ сълзи, — не ме оставяй, мамо!

Майка ѝ я поглади по коситѣ, едва сдържайки

сълзитѣ си.

— Не плачи, чедо! — почна да я утешава тя пакъ. — Въ недѣля ще дойда. Често ще те спохождамъ.

— Не ме оставяй, мамо, — повтаряше разтреперана Иванка и се притискаше о нея.

— Какъ да се върнемъ, чедо? Хлѣбъ нѣма въ село.

И трѣгна.

Иванка приседна до пѣтната врата.

— Хлѣбъ нѣма, хлѣбъ нѣма... — Като камъни я удряха въ ушитѣ прощалнитѣ думи на майка ѝ.

Тя плачеше и неволно повтаряше: „Хлѣбъ нѣма... хлѣбъ нѣма...“